

[Løvig Simonsen]

Hvad er det så, der er sket siden? Forsvarsministeren fik endelig nedsat en koordineringsgruppe i december 1982, og denne gruppe har siden arbejdet med en regulering af bygningerne i området og opstillet en udgiftsberegning efter tre modeller: en fuldstændig lovliggørelse af bygningerne på grundlag af nuværende brug, 105 mill. kr., lovliggørelse af bygninger på grundlag af bygningernes kvalitet og istandsættelse, 84 mill. kr., og lovliggørelse af alle fredede bygninger, 50 mill. kr.

Jeg vil gerne takke ministeren og forsvarrets bygningstjeneste for det gennemarbejdede materiale, der er udarbejdet, men det store spørgsmål er: hvad vil ministeren bruge materialet til? Jeg ved, at ministeren har taget kontakt til Københavns kommune for at få dens bemærkninger til det udarbejdede materiale, og så vidt, så godt. Men har ministeren ikke selv nogle meninger om Christianias fremtid? Har ministeren overset det flertal, der var her i folketinget den 16. marts 1982? Hvilke kontakter er der f.eks. taget til beboerne i området, og hvorledes forholder ministeren sig til, at arbejdet kan udføres som beskæftigelsesarbejde? Andre spørgsmål kan stilles. F.eks. finder jeg det modstridende, at forsvarsministeren ønsker en kommentar fra Københavns kommune, mens justitsministeren ønsker en sanering – her ment som en anden betegnelse for afvikling. Eller når justitsministeren udtaler, at der ingen er at forhandle med i Christiania, deler forsvarsministeren så også denne opfattelse? Eller når forsvarsministeren ikke mener, det er forsvarligt at anvende de 50 mill. kr. i henhold til forslag 3, er miljøministeren så enig med forsvarsministeren heri?

For socialdemokratiet ser det ud til, at den nuværende regering hverken har lyst eller vilje til at fremkomme med konstruktive forslag i henhold til redegørelsen af marts 1982. Det ser ud til, at regeringen har håbet på, at problemet løste sig selv ved, at bygninger og mennesker i Christiania bliver overladt til sig selv. Jeg håber, regeringen erkender, at den derved handler i strid med folketingets flertal.

Socialdemokratiet strakte en hånd frem til Christiania i 1982, fordi vi tror på, at en dialog mellem de positive kræfter i Christiania og de myndigheder, der har ansvaret for Christiania, vil frembringe resultater, der vil

give Christiania mulighed for at overleve med sin egenart, og som samtidig vil bekæmpe kriminaliteten i området. Man får ofte indtryk af, at Christiania er enten sort eller hvidt, men sandheden er vel nærmere, at der er tale om et hårdt belastet samfund, som har brug for vor støtte.

Når vi hører statsministeren her i dag sige, at det er regeringens opfattelse, at det er stridende mod dansk retsbevidsthed, at Christiania eksisterer, at restaurationer osv. skal udstyres med bevillinger, at der skal svares moms og betales for el og vand, og at hash og andre narkotika skal fjernes fra Christiania, så kan man da ikke være uenig med statsministeren i disse betragtninger. Men statsministeren skylder at sige til folketinget, på hvilken måde dette skal lykkes. Der er for mig at se to måder. Den ene måde er det, som vi i socialdemokratiet gerne vil, nemlig at få en dialog og ikke en konfrontation i gang. Vi håber selvfølgelig på, at der her i folketinget vil være et flertal herfor i dag. Den anden måde er at gemme det væk, rømme området og tro, at man derved har løst problemet. Det har man ikke. Jeg synes, statsministeren i dag skylder os et svar på ikke alene – for det har statsministeren tydeliggjort – hvilke ting han ønsker opfyldt, men også på hvilken måde, hvilken håndsrækning man vil give beboerne i Christiania.

Jeg skal slutte med endnu en gang at gøre opmærksom på, at vi selvfølgelig ikke kan støtte dagsordensforslaget fra hr. Poulsgaard.

Agnete Laustsen (KF):

Med den indstilling, som fremskridtspartiet ved alle de efterhånden mange debatter, vi har haft om Christiania, før i tiden har haft til dette problem, må det unægtelig indrømmes, at hr. Poulsgaards indlæg ved denne lejlighed kom som lidt af en bombe, idet hr. Poulsgaard jo nærmest lagde op til, at nu skulle man altså, for så vidt som det offentlige da ellers var parat til at lægge 100 mill. kr. ud – mindre kan det vel næppe blive – for at lovliggøre Christiania, acceptere, at dette område ud i en uvis fremtid kunne bestå. Det er unægtelig ikke den holdning, fremskridtspartiet tidligere har haft, men det er da interessant at se, at man sådan pludselig kan ændre indstilling.